

Herman Brusselmans

Watervrees tijdens een verdrinking

2012 Prometheus Amsterdam

© 2012 Herman Brusselmans
Omslagontwerp Kris Demey
Foto omslag Getty Images
Foto auteur Filip Claus
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 2064 1

I

Over Jan Wolkers is de anekdote bekend dat hij vele boeken schreef. Maar waarom zouden we ons iets aantrekken van die Hollandse klootzak. En Marcel Proust dan! Nog zo'n Fransman! En Haruki Murakami, die kan helemáál in het bos gaan schijten. Over alle andere schrijvers zwijgt men liever, behalve over Herman Brusselmans, de Vlaamse auteur. Welnu, Herman zat op een late namiddag eenzaam naar een klosje garen te kijken. O, dacht hij, wat wou ik dat ik Louis Paul Boon was, die is tenminste dood. Herman was niet in een vrolijke bui, dat liet zich aanzien. De rook van z'n sigaret kringelde ook nog eens omhoog. Hij dacht: voor altijd zal ik een verdoemd ik-personage zijn. Ja, dat dacht ik, wat moest ik immers anders denken in deze ondankbare omstandigheden? Op dat moment was ik niet de gelukkigste mens ter wereld, dat kan ik me nog precies herinneren. M'n geheugen is prima en ik onthoud veel. Dat kan niet iedereen zeggen, zeker de gebroeders Wright niet. Ik nam het klosje garen in m'n linkerhand, hield het over naar m'n rechterhand en legde het neer. Het was een ontroerend gebaar. Het deed me denken aan m'n tante Malvina, toen ze nog grijs haar had.

Nog diezelfde avond zat ik op m'n stoel. Het was me het dagje wel. Ik had bijna niemand in levenden lijve gezien, behalve m'n ex-vrouw Phoebe en m'n hond Eddie, die tesaam op bezoek waren gekomen. Ik was blij hen te zien en zei derhalve: 'Dag Phoebe en Eddie, niet weglopen graag.' Dat lieten ze na, sterker nog, m'n vroegere lieveling Phoebe besloot om voor mij een maaltijd te bereiden, met ingrediënten die ze gekocht had. De liefde is een bizar schouwspel, zeker als je in elkaars gezelschap zit te eten, met de hond die de kippenbrokjes graag lust. Hoe kon ik vroeger zo gelukkig zijn geweest? En nu niet meer? Wat was er loos? Phoebe had mij verlaten en een eigen flat gehuurd in de Belgradostraat. Man en vrouw wilde ze met mij niet meer zijn, maar wel nog goede vrienden die bij elkaar over de godverdomde vloer komen. Na de maaltijd zei Phoebe: 'Ik ga heen.' Ze nam Eddie met zich mee, na een knuffel. Toen ze m'n huis uit waren liep er een traan over m'n wang. Ik veegde hem af met m'n snotneusdoek, die iedere keer weer in de zak van m'n jeansbroek zit. Zo is dat al jaren en zo zal het volgens mij nog vele jaren blijven.

Hier zomaar zitten, met niets te zien op de televisie, daar slaagde ik niet met glans in. Ik moest iemand vinden om mee op café te gaan. Daar zouden weer een paar sms-berichten aan te pas komen, zo niet telefoongesprekken, in de trant van: 'Ga je mee op café?' Een oude aap moet je geen smoelen leren trekken. Met dat bijltje heb ik wel meer gehakt. Niet aan m'n kop zeiken. Ik nam m'n Samsung ter hand en bestudeerde deze uitvinding. Vreemd dat er in zo'n klein doosje van alles kan plaatsvinden. Ze zeggen altijd: John Donne was een genie, maar weet je wie werkelijk een genie was? De uitvinder van allerlei toestellen waar een normaal mens geen sjoerge van heeft. Wie zou ik eens lastigvallen? Ik ken minstens vijf meisjes, met name Sarah, Sophie, Julie, Femke en Elien. Als dat geen vijf meisjes zijn, weet ik het ook niet meer. Hen lastigvallen was echter niet aan te raden, daar hadden ze het veel te druk voor. Sarah zou waarschijnlijk Indische yoga aan het beoefenen zijn, wat Sophie aan het doen was zou ik echt niet kunnen zeggen, Julie was met haar studentenbaantje bij Eva Bos bezig, Femke was in haar eigen spons aan het knijpen, en Elien, dat is me er eentje. Totaal onvoorspelbaar. Voor hetzelfde geld zat ze in het tuinhuis te zingen van hela hela hopla-la. Mij moeten ze allang niet meer wijsmaken dat vrouwen

voorspelbare personen zijn. Ik heb m'n deel gehad. M'n eerste vrouw van me weg, m'n tweede vrouw van me weg, en alsof dat nog niet genoeg is vind ik geen derde vrouw. Nou, dat zijn alvast drie vrouwen die me niet al te best behandelen. Zeker met die derde wordt het nog uitkijken.

Ik belde naar m'n Turkse vriend Öktozan Rakopè, bijgenaamd Ökki. Die is altijd wel bereid tot een uitje naar de dichtstbijzijnde kroeg. Hij heeft zelf een café, daar niet van, maar soms gaat hij graag naar andere cafés. Let op, niet dat hij een zuiplap is. Ik heb hem nog nooit zo dronken gezien dat hij een duif de kop afbijt, en dat wil wat zeggen. Hij is al een goede vriend sinds 1995 en ik heb niets op hem tegen, behalve die twee puntjes op de O in z'n naam. Hoeveel keer ik hem ook al gevraagd heb om die twee puntjes te laten vallen, hij weigert telkens. Turken zijn eigengereide klootzakken. Is het nu zo moeilijk om twee irritante puntjes te laten vallen, zelfs als je een Turk bent? Leer mij de Turken kennen. Nog goed dat ik er zelf geen ben, en verder geen gelul.

Ökki nam op. 'Ja, Herman,' zei hij, 'wat scheelt er?'

'Niets,' zei ik, 'ik wilde je gewoon vragen of je meeging op café. Dát scheelt er.'

'Ik zou wel willen,' zei hij, 'maar ik heb het te druk in m'n eigen café. Een van m'n obers, uiteraard een homoseksueel, is vandaag weer 'ns ziek en ik moet zelf werken.'

'Ik heb je al honderd keer gezegd dat je al je homoseksuele obers moet ontslaan. En dat je de twee puntjes uit je naam moet verwijderen.'

‘Ben je daar weer met je twee puntjes? Maar hoe gaat het met jou?’

‘Heel slecht. Ik kom van de week wel ’ns langs en vertel je de fitnesses.’

‘Oké, Herman. Tot dan, mijn vriend.’

Naar wie kon ik nu bellen? Ik kon Gerry van Het Zesde Zintuig proberen. Dat is z’n bijnaam, omdat hij ooit kwam opdraven in het tv-programma *Het Zesde Zintuig*, waarin mensen met helderziende gaven hun kunnen mochten bewijzen. Gerry viel al af in de eerste ronde, omdat hij niet kon voorspellen dat Anderlecht de zondag daarop met 2-0 zou winnen van Club Brugge, maar hij was toch maar mooi op tv geweest. Om z’n brood te verdienen maakt Gerry wereldreizen en daar schrijft hij dan boeken over, die bij een beperkt publiek telkens weer enorme bestsellers worden. Helaas is dat publiek wel héél beperkt. Ik belde hem. Ik wist dat hij deze keer toevallig niet op wereldreis was. ‘Herman,’ zei hij, ‘het is niet dat je stoort, maar ik lig net te neuken met m’n vriendin. Je kent haar. Iedere storing brengt haar op andere gedachten.’

‘Neuk dan maar verder,’ zei ik, ‘tot een volgende keer.’ Ik hing op, en besloot dat ik zo ongeveer iedereen gebeld had die ik kon bellen met de vraag om mee te gaan naar een café. Ik had nog wel een paar vrienden of kennissen, maar die willen niet naar het café, omdat het daar te erg naar drank stinkt, of omdat er zo’n raar, bijna ondefinieerbaar sfeertje hangt, of omdat je op café toch nooit de vrouw van je leven tegenkomt.

Er zat niets anders op dan alleen op café te gaan.